

Vadkan Vendel iskolába megy

Elérkezett az április hamarosan tavaszi szünet lesz. Reggel már nem csak a gyerekek csicsérgésétől, hanem egyre több madár csivitelésétől volt hangos az udvar. Élvezték a gyerekek a tavaszi szellő lágy simogatását, a természet ébredését, hogy később sötétedik és tovább lehetnek a szabadban. Az első órára hívogató csengő megszólalása után sietve szaladtak a terembe.

A gyerekek a helyükre mentek, lepakolták táskájukat, előkészítették a felszerelésüket és sóvárgó tekintettel figyelték Ági nénit.

- Mi ez a tekintet, csak nincs valami baj? – tudakolta a tanító néni.

- Beszélgetünk kicsit? – kérdezte Tomi reménykedő hangon.

- Háát nem is tudom, szeretnétek? – nézett körbe Ági néni kedvesen.

- Igen nagyon – válaszolták szinte egyszerre a gyerekek.

- Rendben, akkor gyertek üljünk le a beszélgetős helyünkre – hívta a gyerekeket.

A 2.d osztály örömmel foglalt helyet a teremben lévő szőnyegen, és elkezdtek hétvégi élményeiket mesélni.

Egyszer csak elkezdett leereszkedni a meseláda tétova mozdulatokkal billegett a levegőben, majd elkezdte csodás táncát és a kikelet színeiben pompázott. Közben az osztályban kellemes tavaszi fuvallat csiklandozta a gyerekek arcát és a tavasz illata töltötte be terem levegőjét. A szőnyeg lila mezővé vált a sok apró ibolyától.

- Ó de csodálatos! – mondták ámulva a gyerekek.

Amikor a meseláda leért a szőnyegre kitolódott az áprilisi fiók.

- Ági néni nézzük meg miről fog szólni az áprilisi mesénk, olyan kíváncsiak vagyunk!

– kérték szépen a 2.dések a tanító nénit.

Ági néni kivette a papírtekercset és belekezdett a történetbe.

Vadkan Vendel iskolába megy

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű szép erdő. Ebben az erdőben nagyon sok állat élt barátságban. Régen történt ez a mese, amikor még az állatok is iskolába jártak. Az állatiskolában a tanár bácsi bölcs Bagoly Bagamér volt. Az iskola az erdei tisztáson állt, a legöregebb tölgyfa árnya alatt. Jártak oda kétlábú, néglábú, hatlábú, nyolclábú és lábatlan állatok is. A Recefice Állattanoda a nebulók zsvajától volt hangos. Nagyon érdekes tantárgyaik voltak azon kívül, hogy meg tanultak írni, olvasni, számolni. Kígyó Kázmér kúszni, Gyík Gyopárka napon sütkérezni, Róka Rókus éjjel vadászni, Mókus Mirkó makkot gyűjteni, Rigó Rozi és a többi madár énekelni, Nyúl Nyusztí ugrálni, Pók Peti hálót szőni, Darázs Dezső fészket építeni és a többi állatgyerek is mind hasznos

dolgot sajátított el Bagoly Bagamértól és egymástól. Egy nap a gyerekek nagy izgalommal érkeztek a Recefice Állattanodába.

- Sszszszsz, képsszeljétek ésszrevettem amikor az isszkolába jöttem, hogy valaki beköltözött a tissztásszunkra – sziszegte Kígyó Kázmér.

- Igen, igen én is láttam, én is láttam – csivitelte Rigó Rozi.

- Tegnap jöttek és úgy hangoskodtak, majd leszakadt a két fülem – makogta Nyúl Nyusztí.

- ZZZZ tudjátok mit láttam? Új lakók érkeztek az erdőbe – repült be zümmögve Darázs Dezső a terembe olyan gyorsan, hogy majdnem neki repült a táblának nagy igyekezetében, mert még most tanulta a repülés fortélyait.

- Dezső épp erről beszélgettünk, ha figyelnél néha, és nem csak a szárnyaidat tornáztatnád hallottad volna – mondták mosolyogva a többiek.

- Ugyan már mit aggodalmaskodtok, ha beköltöztek, akkor beköltöztek – csusszant be a padjába Gyík Gyopárka.

- Mit zajongtok, épp a mellettünk lévő sáros udvaron kezdték összeeszkábálni a házukat – szólt le a terem sarkában lógó, épp a hálósövést gyakorló Pók Peti.

Ekkor lépett be az osztályba Róka Rókus füttyörészve.

- Hát veletek mi van? – kérdezte csodálkozva.

Az összes tanodás egymás szavába vágva mesélte el, hogy mi történt. Akkora zaj volt, hogy észre sem vették, hogy besuhant Bagoly Bagamér a tanár bácsi.

- Szent tollkabát, szedte vette teremtettem, mi folyik itt az erdő túl végéről hallottam a kiabálásokat – nézett körbe mérgesen nagy szemüvege mögöl.

Olyan csend lett, hogy ti még olyat nem hallottatok.

- Mókus Mirkó meséld el mi volt ez a nagy ricsaj! – kérte Bagoly Bagamér.

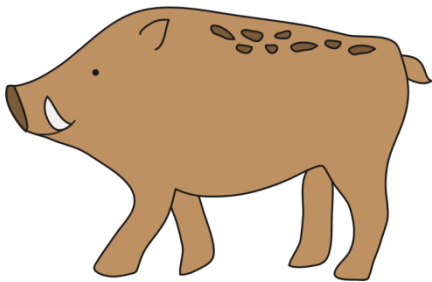
- Arról beszélgettünk, hogy új lakók érkeztek az erdőbe – makogta megszeppenve Mirkó.

- Így van, és képzeljétek holnaptól új osztálytársatok lesz, fogadjátok szeretettel – tanácsolta a tanár bácsi.

- De kik költöztek az erdőbe Bagamér bácsi? – kérdezték érdeklődve a gyerekek.

- Vadkan Vendelék, nagyon kedves család tegnap már meglátogattak, hogy hozhatják-e holnaptól Vendelt iskolába, mert szeretnék, ha minél hamarabb megismerkedhetne veletek és elkezdhetné a tanulást – válaszolta Bagoly Bagamér.

A Recefice Állattanodában elkezdődött a tanítás annak rendje módja szerint. A gyerekek izgatottan várták a holnapot, hogy milyen lesz az új osztálytársuk. Reggel mindenki korán érkezett az legöregebb tölgyfa alatt lévő iskolába, hogy minél hamarabb találkozhassanak az új diákkal. Gondolták, jó lesz kicsit beszélgetni Vadkan Vendellel még mielőtt elkezdődik a tanítás. Nem sokat kellett várniuk meg is érkezett, de nem is érkezett - becsörtetett a terembe Vendel. Közben majdnem fellökte szegény Mókus Mirkót, aki pont a reggeli dióját majszolgatta.

- Szevasztok én vagyok a híres, nevezetes Vadkan Vendel – röffögte öntelten.

- És mitől vagy te olyan híres? – kérdezte Róka Rókus kíváncsian.

- Mert én olyan erős vagyok, mint ti együtt összesen, megnyertem a Nyírfa Erdő legerősebb állata címet is – büszkélkedett.

- Mi is nyertünk már versenyt – csiripelte Rigó Rozi.

Pont ebben a pillanatban röppent be Bagoly Bagamér.

- Üdvözlünk a Recefice Állattanodában Vadkan Vendel, látom már megismerkedtél a gyerekekkel. Érezd magad jól közöttünk – mondta illedelmesen a tanár bácsi.

A gyerekek összenéztek nem mondtak semmit, elkezdődött a tanítás. Bagoly Bagamér érdekes órát tartott az erdő állatairól. Óra végén a tanulók kimentek az udvarra.

De bizony Vendel nem viselkedett szépen, Mókus Mirkót kicsúfolta, hogy milyen kicsit tud ugrani, Rigó Rozinak azt mondta, hogy milyen káromgöngy hangja van. Pók Peti szerette volna megmutatni, hogy milyen ügyes hálószővésben, de őt is megbántotta, hogy milyen fölösleges dolgokat csinál. Nem volt az osztályban olyan állat akit, ne sértett volna meg. Nagyon büszkének érezte magát, hogy felfigyeltek rá a többiek.

Teltek múltak a napok, az osztálytársai már nem nagyon álltak vele szóba, az udvaron elkerülték, nem hívták játszani sem. Vadkan Vendel egyre magányosabban érezte magát. Egyik reggel felkiáltott Pók Petihez, aki a szomszédja volt:

- Peti megyünk együtt iskolába? – röffögte.

- Nem, mert én más úton járok, mint te – válaszolta a pók fiú.

Vendel elindult a tanodába és közben azon gondolkodott, hogy milyen bután viselkedett, és hogyan tehetné jóvá, mert szeretne a többi állatgyerekekkel beszélgetni, szórakozni. Azt fontolgatta, mitévő legyen. Ahogy így töprengett, már a Recefice Állattanodához is ért. Róka Rókus és a többiek a legöregebb tölgyfa mellett bújócskáltak.

- Beállhatok? – kérdezte Vendel.

- Nem, mert már megyünk be a terembe, kezdődik a tanítássz – sziszegte Kígyó Kázmér.

És már szaladtak is be előkészülni az első órára. Vendel lehajtott fejjel, lógó agyarakkal szedte elő a felszerelését. Észrevette ezt a bölcs Bagoly Bagamér is, és megkérdezte:

- Vendel fiam mi a baj, csak nem vagy beteg?

- Nem Bagamér bácsi – rőfögte sírós hangon a kis vaddisznó.

- Akkor mi a baj, szeretnéd megosztani velünk mi bánt? – kérdezte a tanító bácsi.

Kicsit gondolkodott és ezt felelte:

- Azt hiszem nagyon bután viselkedtem.

- Miért mi csináltál? – huhogta kérdően, mintha semmit nem vett volna észre Bagamér bácsi.

- Nem voltam őszinte, és csúfolódtam is az osztálytársaimmal – vallotta be lesütött szemmel Vendel.

- Hát ez nem szép dolog – nézett ki nagy szemüvege mögül Bagoly Bagamér – és azt elmondod miért csináltad, szerintem a társaidat is nagyon érdekli. Ugye gyerekek?

- Igen, igen nagyon kíváncsiak vagyunk – vágták rá egyöntetűen az Állattanoda iskolásai.

- Az a baj, hogy én még nem jártam soha iskolába – mondta szégyenkezve Vendel – azt szerettem volna, hogy rám figyeljen mindenki. Sokat gondolkodtam, mit is csinálhatnék, hogy ne haragudjanak rám a többiek.

- Na és eszedbe jutott valami vagy segítsünk Vadkan Vendel? – kérdezte a tanár bácsi.

- Az jutott eszembe, hogy bocsánatot kérek, azért mert füllenttem, mert én még nem nyertem semmilyen versenyt sem, de nagyon szeretnék. Azért se haragudjatok,

hogyan csúfolódtam – fordult oda az osztálytársaihoz megbánó tekintettel – ígérem nem fog többet előfordulni, már nagyon megbántam. Meg tudtok nekem bocsátani? – kérdezte a gyerekektől.

- Na gyerekek mit szóltok? – kérdezte a bölcs tanár bácsi.

A Recefice Állattanoda minden tanulója elmesélte, hogy nekik is nagyon rossz érzés volt, amikor így viselkedett Vadkan Vendel, de nagyra becsülik azért, mert őszinte és örülnek, hogy bocsánatot kért tőlük. Természetesen mindenki megbocsátott a meggondolatlan vaddisznónak, aki ezek után nagyon figyelmesen bánt társaival. Még egy mondókát is megtanultak arra az esetre, ha teljesen véletlenül mégis megbántanak egymást a tanodában:

Béke, béke, barátság, összeveszni számárság, ha még egyszer összeveszünk, azon nyomban kibékülünk.

Szerencsére nagyon ritkán használták a mondókát, mert megtanulták, hogy milyen rossz mindenkinek, ha megbántják egymást. Vadkan Vendel és az állatgyerekek ezután sokat játszottak, nevettek együtt és a kis vaddisznó még a dagonyázó versenyt is megnyerte, mert abban tényleg ő volt a legjobb. A barátai nagyon boldogan gratuláltak neki, büszkék voltak rá, és magukra is, hogy megbocsátottak neki, mert béke költözött a szívébe.

Itt a vége fuss, el véle köss csomót a végére! 😊